

Miercuri, pe la prânz, iepurașul Codiță se nimeri într-o poienită. Cu ochii mari de uimire, privi în jur și dădu peste o placă pe care scria: „SĂ NE DEPLASĂM GRATIOS! LECTIE DESCHISA” și văzu puzderie de animale, care mai de care mai scilfosite și elegante.

Văzând că nu poate și nu poate, iepurașul se împacă până la urmă cu mersul lui. Nici nu-i mai păsa ce zic ceilalți. La urma urmelor, aceea era și pădurea lui. Iar când îl mai bombăneau și-l făceau de rușine le răspundea:

— Ei, și ce dacă! Mersul ăsta mi l-a dat mie natura. Tup-tup-tup! Nu-i nicio rușine! ÎMI PLECE DE MINE CUM SUNT. Dacă o fi vreun pericol, o să vedeți voi!...

Și, de-atunci, iepurașul nu se mai rușină. Mergea cum știa el, cântând nepăsător :

*Poate nu-s înalt, poate că-s mărunț
Poate că topăi, în loc să valbez,
Dar îmi place așa cum sunt,
Iute ca un titirez.*

Toate bune și frumoase... Numai că, într-o zi, după multă vreme, în pădure răsună un foc de armă. Buuum! Păsărețul începu să forfotească, animalele mici și mari se ascunseră în scorbură și vizuini. De bună seamă, aveau să primească o vizită neașteptată...

Ei, acum e acum! Toate animalele știau că, dacă deodată îți ieșea Vânătorul în cale, trebuia să te pitești repede prin vreun tufiș. Numai că acum animalele, cu mersul lor grațios, uitaseră să mai fugă. Cerboaițele păseau de parcă le paralizase cineva picioarele. Ce să mai vorbim de lup, de vulpe, chiar și de morocănosul urs! Mușchii li se leneviseră de când se ambiționaseră să păsească precum balerinele. Cine-a mai văzut urs balerin!

